

*Zij verstaat de kunst van bij me horen,
in mijn lichaam heeft ze plaats gemaakt voor twee.
In mijn ogen woont ze, in mijn oren,
ze hoort en ziet mijn hele leven met me mee.
Soms begint ze in mijn hart te zingen,
waar het nacht wordt heeft ze lichtjes aangedaan
en door haar weet ik dan door te dringen
tot de onvermoede schat van ons bestaan.
Zo alleen maar wil ik verder leven,
schuilend bij elkaar
en als ik oud moet worden, dan alleen met haar.*

*Zij kent al mijn dromen en mijn wanen,
al mijn haast en al mijn honger en mijn spijt.
Als ik lach kent zij alleen de tranen,
die daar achter liggen in de tijd.
Zo alleen maar wil ik verder leven,
schuilend bij elkaar
en als ik oud moet worden, dan alleen met haar.*

*Zij is meer dan deze woorden zeggen,
in mijn lichaam heeft ze plaats gemaakt voor twee.
maar wie weet een wonder uit te leggen
en een wonder draag ik met me mee.*

Het op één na laatste vocale werk uit de honderd waarvan mijn hart gaat zingen. De woorden *in mijn hart zingen* komen ook in deze tekst voor. Het behoort – met het hierna volgende *Later* – tot de allermooiste liefdesliederen in de Nederlandse taal.

Michel van der Plas schreef de tekst. Hij overleed dit jaar. Het lied wordt gezongen door Frans Halsema. Die is al weer heel lang geleden overleden, in 1984, dus al weer bijna 30 jaar geleden. Hij was nog maar 44 jaar oud, drie jaar ouder dan ik toen was...

Daarom heb ik aan het lied *Voor haar* niets toe te voegen: ik wil er gewoon van genieten. *Want als ik oud moet worden, dan alleen met haar*